

se rahuas veel vägga rummal ja ei molesta luggedda, egga kirjutada. Juhus kord, et warrastas üks Moor. Europamaa mees, kes olli üks Prantsmees, saatis tedda omma tutva jurde ühhe kirjaga, mis sees olli keik ülles kirjutedud, mis se moor olli warrastanud. Sali kirri loetud, juttustas Europamaa mees ülles, mis temma olli warrastanud. Moor panni sedda immekas, ja ütles: wist on se pabber üks immelik asja, kas temma siis näggi, et ta keik teab, mis minna ollen warrastanud. — Moor sai nühhestud, et ta küss immekes, kudba se teine keik pidzi eeadma.

Esel ja Löwvi.

Esel, sedda ja Pilvõrmaks kutsutakse, juhuis metsas Löwmiga tolko. Tee vedi külli temma'e üks teine tuttar Esel vasto ja öras: Terre terre, wennikenne! — Hibbe, mata, olli se vastine. — Niils nõnda: küs-

sis teine Esel. Kas sinna selle ülle, et sa Löwvi seltsis, ennamib olled, kui minna, ebat ennamib lui üks teine Esel?

Rui armo pärast abbet aetakse.

Üks waene mehhile tulli abbe meaja ja jürde. Temma abbe olli vägga suureks kasnud. On wannast pruuk, et waesele tüük leiba antakse; agga temma passus, et Meister temma abbet õrra ajaks. — Se Meister lubbas sedda head temmale tehha; agga wõtts ühhe nürri abbeime ajamesse noa, ja kaapis varise mehhile abbet dige süddiste. Waid koer kissen das ja haukus ulsoaja ees. Se Meister küs sis: mis koeral wigga? — Temma sell ja öppipois ütteliwad ennast ei middagi sest teadma. Ugga se waene mehhile, kelle abbet aeti, ja sest wallu all olli, kostis: minna küss tean, mis wigga temmas on; temma abbet ja arimo pärast aetakse.